

[Oluf Pedersen.]

givet oplysninger om det, det siger da sig selv. Så kom den daværende højtærede landbrugsminister og sagde: ja, men det er den rene snak, der er ingen stigning sket i forbruget — og heraf skulle det altså fremgå, at der ingen opfodring fandt sted. Forleden dag gav den højtærede landbrugsminister den oplysning, at der var sket en stigning i forbruget med 160 000 t. Så sluttede jeg, at der måtte finde opfodring sted, men det troede ministeren ikke på.

Alle ved, at der finder opfodring sted, det kan man læse i aviserne; der står, at der falder masser af bøder. Jeg hørte, at det ærede medlem hr. Tesdorpf ville have bøderne forhøjet, fordi man kunne tjene mere ved at fodre brødet op, end det kostede at betale bøden. Jeg ved ikke, om det er rigtigt. Det ender måske med, at man skal have dødsstraf, for at vi kan få sat en stopper for opfodringen.

Den højtærede landbrugsminister siger, at skotøjet er staten ikke indblandet i, sådan må jeg forstå ministeren. Er det rigtigt, at det er et spørgsmål, der ikke vedkommer staten? Jeg har mine tvivl, jeg tror, at staten har noget med det at gøre. Nu er det måske ikke den højtærede landbrugsminister, der burde svare på det, det hører måske ind under den højtærede handelsminister; han plejer forresten aldrig at svare, når man spørger ham om noget, så de to ministre ligner jo hinanden, men jeg spørger den højtærede landbrugsminister: Er det ikke rigtigt — det kender jo ministeren noget til —, at hudeprisen er halveret i den sidste tid, uden at det har bevirket en tilsvarende eller blot nogen nedgang i skotøjsprisen? Kan jeg få svar på det, hr. minister?

Petra Petersen: Jeg vil gerne sige til den højtærede landbrugsminister, at det afgørende for mig i denne sag er ikke, hvordan arbejderne og befolkningen lever i andre lande, det afgørende for mig er, hvordan vi lever her i landet. Jeg ønsker meget, at arbejderne, ligegyldigt hvilken nation de tilhører, har gode leveforhold, men vi er kun danske rigsdagsmænd, og vi har ingen indflydelse på, hvordan andre landes arbejdere lever. Derimod har vi gennem den politik, der føres her i landet, i høj grad indflydelse på, hvordan arbejderne og befolkningen i det hele taget lever her i landet. Ministeren kan ikke bestride — og det tror jeg heller ikke, ministeren tør bestride —, at ved den politik, den nuværende regering fører, og iøvrigt ved den politik, der har været ført her i landet siden 1945, er den danske be-

folkning, den danske arbejderklasses levevilkår i høj grad blevet forringet gennem stadige prisforhøjelser — og hvis det skal fortsætte, bliver det jo endnu dårligere.

Jeg forstår iøvrigt, at ministeren mener, at når regeringen ønsker prisbindingerne ophævet, er det en logisk følge af de småindrømmelser, arbejderne har fået ved forårets overenskomst og af pristallets stigning, hvorved arbejderne også har fået lidt mere i løn.

Dertil er at bemærke, at pristallet stiger ikke, hvis priserne ikke stiger, og arbejderlønningerne stiger ikke, hvis pristallet ikke stiger. Derfor må det være logisk, at priserne falder først, og derfor siger jeg, som jeg sagde i mit første indlæg: lad priserne falde, i det mindste på befolkningens vigtigste levnedsmidler. Det er det, vi allesammen ønsker, det er det, alle husmødrene, hvortil jeg selv hører, ønsker, når vi om fredagen og lørdagen står og skal på indkøb. Vi ønsker, at priserne ikke fortsat må stige — ja, vi ønsker naturligvis også i høj grad, at de må gå nedad. I alle tilfælde de prisstigninger, der stadig finder sted, bevirker, som det ærede medlem hr. Carl Petersen nævnte, at de få indrømmelser, arbejderne har fået ved forårets overenskomst, går fløjten igen; der bliver ingenting tilbage, og det vil sige, at arbejderens vilkår bliver yderligere forringet.

Landbrugsministeren (Sønderup): Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen spurgte, om det var rigtigt, at hudepriserne har været ude for et fald af det og det omfang. Jeg er vidende om, at hudepriserne er faldet ret væsentligt. Om det så har nået at slå igennem, er en anden sag; lagrene på det tidspunkt, da prisleddet slår igennem, kommer nok i så henseende til at spille en stor rolle.

Når det ærede medlem iøvrigt taler, som om staten havde påtaget sig visse garantier med hensyn til hudeordningen og alt, hvad dermed står i forbindelse, de aftaler, der er truffet o. s. v., er det næppe rigtigt. Derimod sagde det ærede medlem — og det var for såvidt det mest interessante —, at rigsdagen og regeringen påtog sig et vist ansvar, når de lavede love, som befolkningen ville bryde. Jeg tror dog, de fleste af os har den opfattelse, at hvis vi kun laver sådanne love, som folk ikke vil bryde, vil lovgivningen i sin helhed være unødvendig.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Jeg synes nu ikke, landbrugsministeren har ret i, at man bør give dårlige love, som folk gerne vil bryde. Det